

Met de tweede op komst kwam de angst'

VAN ONZE VERSLAGGEEFSTER ELLEN DE VISSER – 21/06/13, 00:00

De 34-jarige Daniëlle uit Apeldoorn kreeg nadat zij was bevallen van haar dochter verschijnselen van een posttraumatische stress-stoornis.

'De bevalling begon thuis, maar omdat de baby niet goed lag kwam ik met 5 centimeter ontsluiting én persweeën in het ziekenhuis terecht. Toen de hartslag van de baby wegviel, besloot de gynaecoloog tot een spoedkeizersnede. Mijn man mocht niet mee, daar was het te hectisch voor. Het fototoestel werd uit zijn handen getrokken. Dat was beangstigend, hij was al die tijd een enorme steun geweest.

'Met de ruggeprik die ik in de operatiekamer kreeg, ging iets mis. De verdovingsvloeistof schoot omhoog en ik raakte in ademnood. Na de angst om het leven van mijn kind werd ik toen ook bang dat ik het zelf niet zou halen. Ik ben heel snel onder algehele narcose gebracht en beademd. In de uitslaapkamer hoorde ik dat we een dochter hadden. Geen van beiden hebben we haar geboorte meegemaakt.

'De gynaecoloog benadrukte na de bevalling nog eens dat het maar net goed was gegaan. Ik beviel op zondag, er is dan niet veel personeel, het had ook anders kunnen aflopen. Over de ruggeprik had hij het niet en ik begon er niet over. Ik zie je hier over een paar jaar wel terug, zei hij bij het afscheid. Echt niet, dacht ik, het blijft bij één kind. Ik kon er daardoor ook makkelijk over praten. Ik had me immers voorgenomen nooit meer te bevallen.

'Totdat we bedachten dat een broer of zus voor onze dochter best leuk zou zijn. Toen ik weer zwanger was, merkte ik dat ik alle herinneringen had weggestopt. Ik was vreselijk bang voor de bevalling, sliep er slecht van. Via de verloskundige kwam ik terecht bij een therapeut die aan EMDR deed. Ik kreeg een koptelefoon op en hoorde afwisselend in mijn linker- en rechteroor klikjes. Daardoor veranderden mijn herinneringen. Als ik aan mijn bevalling dacht, zag ik beelden van lange gangen waar ik in vliegende vaart op een bed doorheen werd gereden, ik zag klapdeuren, een donker hok. Door de therapie veranderde dat: er kwam licht, de gordijnen gingen open.

'Voor de tweede bevalling mocht ik in het ziekenhuis aangeven wat ik wilde. Een groot verschil met de eerste keer, toen ik het idee had dat ik was overgeleverd aan de artsen. De bevalling liep opnieuw uit op een keizersnede en er gebeurde precies hetzelfde: de verdovingsvloeistof verlamde mijn ademhalingsspieren. Met wat extra zuurstof uit een mondkapje ben ik toch bij kennis gebleven. Ik heb mijn zoon geboren zien worden.'